

За 100 година, отприлике 2120. године, на седници Скупштине града покојног Београда одборници ће донети одлуку да једна улица понесе име Горана Весића, у нашој историји потпуно запостављеног атентатора.

Весић је – писаће у образложењу одлуке – извршио неколико успешних атентата на Београд у периоду „златног доба“, чиме га је тотално дотукао. Наравно, није дотукао „златно доба“, него Београд.

Идеолошки је био четничке провенијенције, пошто је Београд за његовог атентаторског вакта био варијанта Равне горе, такозвани Равни Горан. Где год је могао он је заравњавао њиву, што је била варијанта „заравњавања криве“, термина познатог из епидемиологије.

Кад Горан Весић одлучу да заравни њиву, то је подразумевало да посече дрвеће на

простору будуће њиве, што се најпре десило на Калемегдану, потом и на Ушћу. Или да на простору будуће њиве поруши све куће, што се десило у Херцеговачкој. Од Херцеговачке је успео да направи оригинални херцеговачки крш. А нарочито херцеговачки крш и лом.

Најпознатије Весићево заравњивање њиве догодило се на Тргу републике, где је тако добро заравнио њиву да је заравњивање трајало дуже од изградње пирамида у Гизи, али је трг сада потпуно раван ко Равни Горан.

У време Горана Весића, тог неустрашивог четничког атентатора, грађани више нису певали традиционалне четничке песме попут оне „Од Тополе па до Равне горе“, него су осмишљавали нове четничке хитове њему у част.

Највећи хит била је песма „Од гондоле па до Равне горе“, у којој је описан цео његов атентаторски опус на Београд.

„Горан Весић је био први серијски убица Београда, такозвани серијски атентатор, и заслужио је да блаженопочивши Београд добије једну улицу названу по њему, у којој ће грађани моћи да се сећају тог неустрашивог борца за заравњивање њиве“ – писаће у образложењу одлуке Скупштине града покојног Београда којом се Горану Весићу додељује улица.

Табле са натписом „Улица Горана Весића“ биће постављане на висину од минимум пет метара, јербо на тој висини не могу да се скину без ватрогасних мердевина, али и због обичаја локалног живља да сочно пљуне на све што има везе са тим часним урбанистичким прегаоцем, најпознатијим атентатором на Београд. Јер је он и у своје време био несхваћен, а биће несхваћен и за 100 година, пошто је њега јако тешко схватити

Горан Весић је каријеру почео у Демократској странци одакле је прешао у Српску напредну странку, да би 2020. постао четник, дакле, имао је каријеру потпуно супротну од председника Вучића, свог идола из емисије „Ја немам таленат“.

Председник Вучић је, наиме, прво био четник, тачније – заменик помоћника четничког војводе - па онда прешао у Српску напредну странку, да би од ње направио кинеску копију Демократске странке, а Весић је ишао тотално супротним путем којим се ређе иде.

И када је 2020. почео да стиче симпатије за четнике, решио је да укине све улице које асоцирају на покојну СФРЈ, једино га је председник Вучић замолио да не дира Сарајевску, ваљда зато што је његов Творац, војвода др Шешељ, рођен у Сарајеву.

-Вучић ме је само замолио да не мењамо име Сарајевске улице – сама та реченица Горана Весића говори о самосталном одлучивању у Српској напредној странци, где председник моли, а остали прихватају молбе.

С тим што нико не зна зашто уопште председник неке земље мора да се пита чак и о промени назива улица, за шта се у „позлаћеном“ добу не питају ни грађани.

-И не дирајте Карловачку у Земуну, много волим Карловац, недосањани сан ми је да стигнем до Карловца – мора да је још рекао председник Вучић.

Онда је председник чуо да у Суботици има Огулинска улица.

-И не дирајте ми Огулинску улицу у Суботици, недосањани сан ми је да стигнем до Огулина – додао је председник.

Потом је чуо да у Суботици има и Вировитичка улица.

-И не дирајте ми Вировитичку улицу, недосањани сан ми је да стигнем до Вировитице – рекао је председник.

Једино нигде на мапи улица Србије председник није могао да нађе Карлобашку улицу, пошто му је недосањани сан да стигне до Карлобага, те је Горан Весић обећао да ће првом приликом Београд добити и Карлобашку.

-Најбоље би било да направимо сплет улица са топонимима из СФРЈ које воли председник. Да се из Карлобашке улице скреће у Огулинску, да се из Огулинске скреће у Карловачку, те да се из Карловачке скреће у Вировитичку! – сетио се Горан Весић како да и председник Вучић буде сит, и овце на броју. Те да Београд коначно добије уличну линију Карлобашка – Огулинска – Карловачка – Вировитичка.

А направиће се негде и Булевар Златног доба. Он ће, у складу са именом, почињати од Нигде и водиће Никуда. Када вас неко пита: „Како да одавде најбрже стигнем до Булевара Златног доба?“, једноставно ћете му објаснити: „Идете право, па десно, па лево, па полукружно, онда на семафору скренете Нигде. И кад идите право од Нигде, стижете тамо где сте се намерили, у Никуда!“

(Н1)